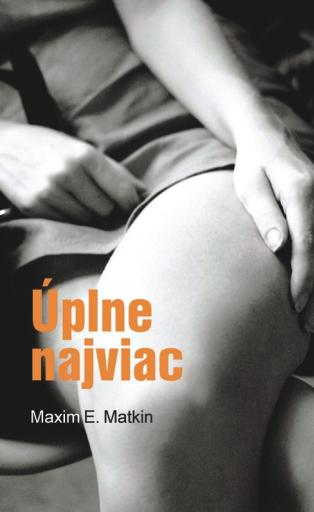

Úplne najviac

Maxim E. Matkin

Úplne najviac

Úplne najviac

Maxim E. Matkin

slovar

Text © Maxim E. Matkin 2013

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2013

ISBN 978-80-556-1062-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Hlava, ramená, kolená, palce

Môžete byť tá najzrelšia, najšťavnejšia broskyňa na svete a vždy môže prísť niekto, kto neznáša broskyne.

Nevedela, kto to povedal. Asi Dita Von Teese. Podobalo by sa jej to a v poslednom čase sa o ňu dosť zaujímal. Vlastne odvtedy, ako jej tretí človek povedal, že vyzerá celkom ako ona. Ani jeden z tých troch ľudí nebol triezvy, keď jej to hovoril, ale komu na tom záleží, keď má práve zlé životné obdobie? Je lepšie podobať sa Dite Von Teese, než plakať a zúriť po všetkých uliciach, kaviarňach a telefónnych číslach, kde jej ešte zdvihli.

Ved' sa aj volá Dita.

Ako Dita Von Teese.

Rovnaké krstné meno, rovnaké tmavé vlasy, rovnaké pery, červené a plné, rovnaká odvaha ísť si za svojím. A rovnaký sklon zapletať sa s psychopatmi.

– To čo mi tu hovoríš? Počúvaš sa vôbec? – kričala na svojho psychopata Dita nedávno do telefónu. – Ako môžeš byť takýto bezcitný?

– Dopredu som ťa varoval.

Dopredu ju varoval. Som strašne bezcitný, šepkal jej nad červeným vínom vo vyleštených pohároch a boz-

kával jej končeky prstov. V podniku bol klavirista a krištáľové lustre. Vonku pršalo. Usmieval sa pritom. Voňal. Bol vtipný a mal erekciu. Vtedy. Vtedy dávno.

Dita šliapla na plyn, motor zahučal a auto vystrelilo dopredu, akoby ho dátum výroby ani chronicky svietiace varovné žlté kontrolky nemohli nijako pomýliť.

Bude sa, chlapec, ešte čudovať, kto je tu bezcitný. Nikto nedokáže byť bezcitnejší než žena, ktorej city pošliapali. City a ľudskú dôstojnosť.

V časoch „pred audienciou“, v časoch, keď bolo ešte všetko iné, jej raz kupoval podprsenku. Cez internet. Sedela mu na kolenách a on klikal po obrázkoch na stránke Victoria's Secret, ruku mal pritom strčenú pod jej tričkom, nemala pod ním nič, dotýkal sa jej bradaviek a druhou rukou položenou na myši prechádzal od modelu k modelu, od jednej ovulujúco vyzerajúcej Američanky k druhej. A potom spolu vybrali dve drahé súpravy, jednu modrú a jednu čiernu, a pri vypĺňaní údajov o adresátovi narazili na kolónku GENDER, teda pohlavie a tam boli na výber tri možnosti. FEMALE. MALE. PREFER NOT TO SAY.

Ženské. Mužské. Preferujem neuvádzať.

Teraz by zaklikla tretiu možnosť.

Nie je dôležité pohlavie, keď kráčate po ceste anjela pomsty.

Musí sa sústrediť. Musí sa sústrediť, aby sa nerozplakala, aby nestratila z dohľadu svoj cieľ, musí si svoju úlohu rozdeliť do niekoľkých krokov a potom postupovať od jedného k druhému, aby nezišla z cesty, aby nepodľahla svojim emóciám, aby ju predčasne nevyradila z boja krehkosť duše, ktorá jej je vlastná.

Rútila sa krajinou zo západu na východ, na mape zľava doprava, tak ako sme zvyknutí písať, z ľavej stra-

ny riadku k pravému okraju papiera. Vo filme a na obrazoch, na reklamných plagátoch a propagačných letákoch znamená pohyb zľava doprava dobro a pokrok, sprava doľava zlo a návrat do minulosti.

Takže dobre ide.

Do Košíc.

Za jednou hnusnou starou strigou.

Na audienciu číslo dva.

Teraz však na sebe nemá biele vyšívané letné šaty. Teraz má čižmy, nohavice, čiernu koženú bundu a vlasy jej v prameňoch vejú na všetky strany ako hady na hlave mýtickej Gorgony.

Keď šla na audienciu číslo jeden, nešoférovala. Sedela na sedadle spolujazdca, mala vypnuté vlasy v pôvabnom uzle, mejkap jemný a náladu uvoľnenú. Je to výnimočná žena, povedal o svojej starej matke Psychopat. Vtedy ešte milovaný, akože zamilovaný Psychopat. Mohla by si sa jej páčiť, povedal ešte a usmial sa, ale len ústami, očami nie, usmial sa úsmevom, o ktorom vedel, že sa patrí teraz ho zaradiť do komunikácie, ale nevychádzal mu zvnútra. Teraz si to už dokázala zanalyzovať, ale vtedy to nevníkala, vtedy sa vlezla na vlne výnimčnosti, šla so svojím frajerom do jeho rodiska, šla sa predstaviť starej mame, je to vážne, majú sa radi, možno raz bude dokonca súčasťou tejto rodiny, vybral si ju, on, lekár s impozantnou výškou, osovou súmernosťou a budúcnosťou, práve ju a všetko bude, ako má byť. Buď prirodzená, ale v strehu, povedal jej ešte, ona je tak trochu Mengele, čo triedi ľudí na tých, čo môžu prežiť a tých, čo sú určení na likvidáciu. Nervózne sa zasmial a ona mu prehrabla prstami vlasy a pozorovala jeho profil, kým on sledoval diaľnicu.

– Podobáte sa? – spýtala sa vtedy.

– Má ma zo všetkých najradšej, – odpovedal jej na to.

V tej chvíli nerozumela. Teraz už áno. Vtedy si ju predstavovala ako vlúdnu, trochu spomalenú starú pani v neseďiacom kostýme. Mala voňať levandulou a hašlerkami a mierne nedoslýchať. Mala mať humor a nadhľad a zdravotné ťažkosti. Dita verila, že to bude fajn, milovala obe svoje staré mamy, robievala nákupy susedke v dôchodkovom veku, dátum narodenia predsa nemusí byť prekážkou v porozumení, práve naopak, niekedy to puto preskakuje jednu generáciu a starí rodičia a vnuci majú k sebe bližšie než rodičia a deti. Takže nechápala, prečo na Psychopata padala každým ďalším kilometrom väčšia tieseň, prečo vyzeral, ako keby sa s prekliatym prsteňom na krku blížili k Mordoru a celé telo mu oťažievalo, akoby mu v žilách kolovalo olovo, akoby mu na tvári ležala obrovská chobotnica a dusila ho.

Privítala ich vysoká suchá žena s neochvejným pohľadom a tuhými prameňmi vlasov naaranžovanými okolo tváre. Mala hrubé očné linky, cigaretu a asi stodvadsať rokov. V ústach oslepujúco biele, celkom nové zuby a na sebe značkovú teplákovú súpravu. Ružovú, ako predpisuje barbie prísaha. Nad chladnúcim espressom v desivo starožitnom interiéri položila Dite guľometnou rýchlosťou tridsať otázok o pôvode, vzdelaní, rodičoch a zdraví a potom jej to espresso vyklopila na biele šaty. Omylom, samozrejme. Teda Dita sa rozhodla veriť, že náročky by to neurobila.

– Sú to len šaty, – povedala Dita a zadržala dych, aby zastavila to, čo by mohlo nasledovať, nejaká spontánna emócia alebo narýchlo skoncipovaná veta, ako napríklad Preboha živého, majte zľutovanie, nie so mnou, ja som cudzí človek, ale tuto so svojím vnukom, dostane z toho úsmevu kŕč a zápal okostice, má vás rád

a má z vás strach, tak ako všetci v tejto rodine, máte to za pár, a predsa ste nežili preto, aby sa vás vaši potomkovia báli, nechceli ste ich predsa držať v hrsti, ale v náručí, ste stará matka, nie anakonda, tak sa kontrolujete trochu.

Prišla za ňou do kúpeľne. Objavila sa za Ditou celkom nečujne ako tieň, chvíľu na ňu hľadela, ako stojí pri umývadle s vyhrnutými šatami a snaží sa z nich pod tečúcou vodou vyprať kávovú škvrnu.

– Máte ho rada? – spýtala sa stará bosorka a zapálila si ďalšiu tenkú dlhú cigaretu. Zapaľovač zippo v jej kostnatých prstoch s nechtami nalakovanými načerveno vyzeral ako strieborná ryбка uväznená v pazúroch nejakého dravého vtáka.

– Áno, – povedala Dita. – Veľmi.

– A prečo? – zaujímala sa bosorka.

– Má v sebe zároveň silu a jemnosť, má cieľ, ctí česť a niečo ako morálku, je dobrý človek, vonia mi, a keď sme spolu, zdá sa nám, že svet je miesto, kde sa dá žiť.

– Pôsobivé, – zhodnotila to chladne.

Oprela sa o vaňu so zlatými zvieracími nohami, potiahla si zhlboka, tak zhlboka, akoby na tom nádychu závisel jej život a spýtala sa:

– Jeho zlé vlastnosti?

– Musím odpovedať? – otočila sa k nej Dita. Nechcela byť chrbtom. Mala zlý pocit, keď ju nemala na očiach.

– Nemusíte.

Dita vyžmýkala spodok šiat a vedela, že ju budú až do Bratislavy nepríjemne chladiť. Nikdy nezostávajú v mokrých šatách, hovorievala jej stará mama, z toho môžeš mať len zbytočné problémy. Iná stará mama, konkrétne táto Psychopatova, sa o Ditine problémy, ktoré ju postihnú, ak zostane v mokrých šatách, nestara-

la, dokonca sa zdalo, že si Ditu v situácii, keď jej z noblesy značne ubudlo, celkom vychutnáva.

– Takže? – ozvala sa striga od vane.

– Prosím?

– Takže čo na ňom rada nemáte?

– Povedali ste, že nemusím.

– Som stará žena, hádam ma nenecháte zomrieť bez odpovede, – povedala takmer ľahostajne bosorka.

– Vyzieráte nesmrteľne, – poznamenala Dita.

Bosorka sa uchechtla:

– Všetci tí hlupáci vedľa v izbe sa desia toho, že váš dojem by mohol byť pravdivý.

Vedľa v izbe sedeli len deti a vnuci starej bosorky a v tichu špekulovali, čo sa asi deje v kúpeľni.

Chvíľu na seba hľadeli, bez slova a bez výrazu, možno ako jediné dve osoby na zemeguli, ktoré zvládnu trápnosť takej chvíle. Možno v Dite videla bosorka svoju niekdajšiu podobu a Dita mala zas v bosorke zhmotnenú ukážku toho, ako raz môže dopadnúť, ak si nedá pozor.

– Myslím, že má v sebe málo viery, – povedala konečne Dita.

– Môj vnuk?

– Váš vnuk.

– Akej viery? – spýtala sa bosorka.

– Akejkol'vek. Málo verí sebe, mne, nám, svojim schopnostiam, budúcnosti, málo verí, že ľudia sú viac dobrí než zlí, že väčšina vecí dopadne dobre, že môžeme, ak chceme, že smieme, ak môžeme, a že ak nesmieme, nemôžeme a nechceme, tak je za tým nejaký vyšší a užitočný zmysel.

– Prvá rozumná myšlienka, ktorá dnes z niekoho v mojej blízkosti vypadla, – poznamenala bosorka, odlepila sa od vane a šla von ešte trochu popérovať príbuzenstvo,

kým sa všetci s úľavou, že pravidelnú povinnú slezinu majú za sebou, rozídu do všetkých kútov krajiny.

Pri lúčení požiadala stará bosorka svojho vnuka, aby zostal v miestnosti. Bol tam s ňou sám menej než päť minút. Vyšiel bledý, a keď sa ho Dita spýtala, o čom sa rozprávali, len zamrmľal, že o ničom podstatnom.

Na ceste naspäť s Psychopatom zväčša mlčali. Potom začal s akýmsi trucovitým nadšením plánovať spoločnú dovolenku, tandemové zoskoky padákom a návštevu Toskánska. Zaviezol ju domov, nechal sa pozvať hore a potom ju bez slova zatiahol do spálne. Ani sa nevyzliekli. Ona sa aj chcela, ale nedovolil jej to. Len jej stiahol nohavičky, vyhrnul špinavé šaty, zhodil nohavice a ľahol si na ňu. Milovali sa rýchlo a mechanicky. Akoby niekomu naprotiveň. Možno aj im obom. Mal pritom zatvorené oči. Keď skončili, zase sa usmial tým podivným úsmevom, zahrňajúcim len svaly okolo úst, nie okolo očí, obliekol sa a odišiel. Na druhý deň sa s Ditou rozišiel. Telefonicky. Nefunguje nám to, nemá zmysel to naťahovať, prepáč, vráťme sa z kratšej cesty a prosím ťa, nevolaj mi, ani ja ti nebudem.

Čože? kričala Dita do telefónu a ešte aj Musíme sa porozprávať, ale už sa nič nedozvedela, položil to a ďalší rozhovor sa neuskutočnil.

Takže čo sa stalo? Kto za to môže? Kto asi tak zamiešal Čierneho Petra do balíčka kariet? Kto spôsobil toľko utrpenia Dite, a bohvie, možno aj Psychopatovi? Zaslúži si niekto taký sám trpieť? Zaslúži si.

Vyhodila smerovku, pribrzdila a zišla z diaľnice na benzínovú pumpu. Natankuje, kúpi si kávu, minerálku a nejaký sendvič bez majonézy. Sendvič s majonézou si v tomto teple kupujú len kaskadéri a tí, ktorí nemusia byť o 300 kilometrov v dobrej kondícii. A to ona

musí. Cítila v tele každý sval. Tak pozitívne ich cítila, ako leopard, ktorý sa plazí vysokou trávou, sústredený a pripravený vyraziť za korisťou, ktorá sa nič netušiac pasie obďaleč.

Prvýkrát si toho človeka všimla, keď na chvíľu odtrhla pohľad od zbesilo sa točiacich cifier na benzínovom stojane. Stál vedľa budovy pumpy, držal v ruke klietku s dvomi bielymi holubmi a kričal do telefónu Zdvihni to! Zdvihni to! Mohol mať tak štyridsať a na sebe kroj.

Dita vošla do budovy benzínky, a keď o minútu vyšla, chlapík v kroji jej vstúpil do cesty.

– Prosím vás, potrebujem vašu pomoc, – povedal.

– Moju?

– Vašu.

– Akurát mňa ste si vybrali? – spýtala sa ho a rozhodla sa, že nech tá historka, ktorú si teraz vypočuje, bude akákoľvek, peňaženku neotvorí. Program milosrdenstva a naivity má momentálne nedostupný a nič na tom neplánuje meniť.

– Prepáčte, nemám inú možnosť, – povedal. – Ste tu jediná, ktorá nemá plné auto a jediná vyzeráte, že viete šliapnúť na plyn. A ja potrebujem dohoniť moju partnerku.

– Zobrala vám auto? – uškrnula sa Dita.

– Tak nejako.

– Mala na to nejaký dôvod?

– Nie.

Dita pobavené zdvihla obočie.

– Odišla bezdôvodne? – spýtala sa.

Chlapík sa jej zadíval do očí. Mal ich žiarivo modré a vedel o tom. Dite bolo jasné, že nech tento človek robí

hocičo, určite má skúsenosti s tým, ako dostať blízneho svojho tam, kam potrebuje.

– Myslíte, že si zaslužím, že ma tu nechala? – položil rečnícku otázku. – Cítim, že si to myslíte. Ale to teraz neriešme, nemáme čas. V hre sú totiž ďalšie ľudské životy. Sú tu ľudia, nevinní ľudia, ktorí budú veľmi trpieť, ak ju v tom aute nedohoníme.

– Prečo si myslíte, že ma zaujímajú nejakí nevinní ľudia, ktorí budú trpieť?

– Vidím to na vás.

– Čo na mne vidíte? – spýtala sa Dita.

– Že ste dobrý človek, – povedal vážne.

– Mýlite sa, – skonštatovala Dita, obišla ho a pevným krokom vykročila k svojmu autu.

Bol pri aute rýchlejšie než ona. Kľakol si na kolená, klietku s holubmi si odložil nabok, akoby si nebol istý, či nebude v krátkom čase nútený predstierať nejaký záchvat, plaziť sa po zemi alebo tancovať odzepamok.

– Nie ste vy na hlavu? – spýtala sa ho Dita.

– Nie som. Som len v núdzi.

– Veď v poriadku. Ste v núdzi. Ale aj ja mám svoje poslanie. Vyberte si niekoho iného.

– Už som si vybral.

– Ste cudzí človek a ja mám momentálne všetkého plné zuby. Nič z toho, čo ste mi tu predviedli, ma nepresvedčilo, že si vás mám naložiť do auta.

– Tu je môj občiansky preukaz, – povedal chlapík a ešte stále na kolenách ho vytiahol z vrečka.

Na fotke vyzeral napodiv o niečo lepšie, než v reáli. Sú takí ľudia a také situácie, kedy je fotka v občianskom

tou najpríťažlivejšou podobou, a to je na živote ako takom fakt smutné.

Vzala preukaz do ruky. Bohumír Kyzek. Narodený 20. júna 1973 v Bánovciach nad Bebravou. Vyzeral staršie. A vyzeral tiež, že má menej šialené meno.

– Chápem vaše obavy, – ozval sa Bohumír sugestívne. – Ubezpečujem vás, že nie som vrah ani nič podobné. Nechcem vás okradnúť, znásilniť, zmlátiť, ani predať na orgány.

Pozrela naňho.

– Prisahám na svoje zdravie, – doložil presvedčivo.

– Len by ste skúsili pomyslieť na čokoľvek z uvedeného, – zavrčala, – a vymlátila by som vám špik z každej kosti.

Bohumír rozhodil rukami.

– Vzdávam sa, – povedal. – Ale už, preboha, naštartujme a poďme!

Pozerala naňho. Čistý pako.

Klietku s holubmi položil na zadné sedadlo. Bleskovo si sadol na miesto spolujazdca, zapol bezpečnostný pás, potom ho odopol, odmotal ho z praciek vysokého vybíjaného opaska, zapol ho ešte raz, chytil sa držadla nad dverami, zapichol pohľad pred seba na čelné sklo a zhlboka vydýchol, akoby mal za sebou ťažkú písomku z neoblúbeného predmetu.

Dita vyrazila a zošliapla pedál až na podlahu.

– Aby nám nebolo spolu dlho, poviem vám vtip, chcete? – spýtal sa Bohumír nepatrične a nečakajúc na odpoveď pokračoval: – Žena kričí mužovi v hádke: „Bola som šialená, keď som si ťa vzala!“ A muž na to: „Ale ja som bol zamilovaný, takže som si to nevšimol!“

Dita naňho udivene pozrela.

– Nevadí. Tak iný, – pokračoval neochvejne Bohumír: – „Ak si myslíte, že láska vedie cez žalúdok, mierite príliš vysoko.“

Dita sa zdvorilým smiechom neobťažovala, takže aj jej spolujazdec stíchol.

– Ste z Terchovej? – spýtala sa, keď sa v ľavom jazdnom pruhu ustálila jej rýchlosť v druhom pokutovom pásme.

– Nie, prečo? – hlesol Bohumír.

– A zo Zemplína? – pokračovala Dita.

– Prečo by som mal byť zo Zemplína?

– Máte košeľu zo Zemplína a nohavice z Terchovej.

– To mám pracovný odev.

– Robíte v skanzene?

– Robím svadby, – oznámil jej dôstojne.

– V Terchovej?

– Všade robím svadby! Všade. A pre všetkých! Od severu po juh. Len Maďarom nerobím, neviem po maďarsky. A východniarom nerobím, lebo sa hneď opijú a vyťahujú nožíky.

– Máte goralský klobúk, – skonštatovala Dita.

– Čože? – otočil sa k nej Bohumír.

– Máte goralský klobúk. Goralí nie sú východniari? Inak, na tom goralskom klobúku by malo byť jastrabie alebo orlie pierko. Nie toto, čo máte vy. To je asi zo sliepky, čo tam máte.

– Komu na tom záleží? – Bohumír zvýšil hlas. – Mám kroj. Slovenský kroj.

– Takto slovenský kroj nevyzerá, – oznámila mu Dita pokojne.

– A ako teda?

– Slovenský kroj neexistuje.

– A toto je čo?

– To je bordel, čo sa tvári, že je slovenský kroj. Ale taký nie je. Je kysucký kroj a šarišský a detviansky a myjavský a neviem aký ešte. Ale každý je iný. Univerzálny slovenský neexistuje.

– Komu na tom záleží?

– To ste už hovorili, že komu na tom záleží, nemali by ste sa opakovať, veľa ľudí to neznáša, – upozornila ho Dita. – A mne na tom záleží. Mne.

A ešte mojej mame by na tom záležalo, keby žila, pomyslela si. Ale teraz jej je to už jedno, je povznesená nad debilov a šlendriánov. A nad naškrobené oplecká.

– Rozhodli ste sa ma kritizovať? – spýtal sa Bohumír.

– Boh sa skrýva v maličkostiach.

– Boha sem neťahajte, – ohradil sa.

– Prečo? – Dita sa naňho obrátila. Na chvíľu sa zabudol venovať predbiehaným autám a venoval sa Dite. Pozeral na ňu plný spravodlivého zápalu.

– Chodíte do kostola? – spýtal sa zádrapčivo.

– Len keď je to nevyhnutné.

– A to je kedy?

– Krsty, svadby, pohreby, Štedrý deň, a keď potrebujem rozhrešenie.

– To znamená?

– Že cestou naspäť pôjdem možno do kostola.

– Teraz idete tam?

– Prosím?

– Teraz idete niekam, a keď pôjdete opačným smerom, pôjdete do kostola?

– Áno.

– Idete spáchať nejaký hriech?

– Možno. Ak budem mať šťastie.

– Súvisí so mnou?

– S vami nie. Vás nepoznám a ste mi ľahostajný.

Odmlčal sa. Najskôr fixoval očami autá v pravom pruhu, ktoré predbiehali, potom pozoroval zhasnutý displej svojho mobilu, potom znovu navolil číslo a márne čakal, že mu jeho partnerka na úteku zodvihne.

– Nemohli by ste ísť rýchlejšie? – otočil sa na Ditu.

– Nie.

– Vyzerali ste na tej pumpe akčnejšie.

– Chcete si vystúpiť? – spýtala sa ho Dita.

– Vydierate ma? Viete, v akej som situácii.

– Viem. Nejaká žena sa už nemohla pozeráť na to, čo ste si schopný obliecť a už nevládala počúvať vaše vtipné reči, tak kopla do vrtule a odišla aj s vašim autom.

– Nie že s autom! – Bohumírovi preskočil od ukrivdeného rozčúlenia hlas. – Ona odišla s celým mojím životom!

– Ale preboha! – zrúkla naňho Dita. – Veď svoj život máte stále so sebou!

– S mojím profesionálnym životom! A so zábavou, ktorú mali mať tí osemdesiati ľudia dnes na svadbe! Dvakrát kvôli mne prekladali termín! Lebo ma tak veľmi chceli! Mňa! Osvedčeného človeka! S aparátúrou a fotkami a videami a s mojimi šoukami!

– S vašimi čo?

– Šoukami! Ste ešte neboli na poriadnej svadbe? To musíte mať pripravené, keď sa majú ľudia baviť! A ja som to všetko mal pripravené, osvedčené, pre mladých aj pre starých, svetlo, kameru, fotoaparát, darčeky, laserovú šou, svetelnú tabuľu, balónы šťastia, ohňostroj, všetko! Ako sa teraz tí dvaja zoberú?

– Normálne. Buď sa majú radi alebo nie. Na to tam nemusí byť šouka, aby povedali áno, v dobrom aj v zlom.

– A potom? Potom čo?

– Potom sa zabavia na základe toho, že sa zišla rodina a priatelia.

- A tancovať budú na čo? Nieкто im zahrá na hrebeni?

- Ja by som vedela zahrať na hrebeni, otec ma to naučil.

- Vy ste ťažký prípad.

- Chcete si vystúpiť?

- Teraz sa opakujete vy.

- Máte pravdu. Opakujem sa. Prepáčte. Ale keď to poviem tretíkrát, už to bude gradácia a mali by ste fakt vystúpiť.

- Tak to neopakujte.

Oprel si hlavu o sklo a pozeral na predbiehané autá.

Potom znovu vytočil číslo a pozeral na displej, ako to vyzváža a nikto to nedvíha.

Dite ho na krátky okamih prišlo až ľúto, hlavne keď si všimla zabudnuté papierové číslo z čistiarne zacvaknuté zboku na jeho nohaviciach. Bol celý označený, aby sa nestratil, pevne ukotvený v štruktúre dohodnutého programu, osvedčených zábaviek, tradícií a harmonogramu a teraz ho okolnosti vytrhli zo všetkého toho predvídaného a naplánovaného a je vydaný napospas Ditinej zlosti na celý svet. Ale nesmie ho ľutovať. Keby ho poznala lepšie, určite by prišla na to, že ľútosť si nezaslúži.

- Viete, čo povedal Sokrates? - spýtal sa Bohumír zrazu.

- O čom? - ozvala sa Dita.

- O manželstve.

- Prichádza ďalší vtip?

- Áno, a aby som pravdu povedal, normálne sa ľudia na mojich vtipoch smejú.

- Tipujem, že normálne ľudia, keď im hovoríte svoje vtipy, už nie sú celkom triezvi.

– To je pravda.
– Tak čo povedal Sokrates o manželstve?
– Že každý muž by sa mal oženiť. Ak bude jeho žena dobrá, bude šťastný. Ak bude zlá, bude mať príležitosť stať sa filozofom.

Bohumír chvíľu počkal, či sa Dita zasmieje.

– Nemáte zmysel pre humor? – spýtal sa.
– Taký, čo by ma prinútil smiať sa na vašich vtipoch, asi fakt nie, – priznala Dita.

– Škoda, lepšie by nám ubehla cesta.

– Ste ženatý? – spýtala sa Dita.

– Nie som.

– Prečo?

– Tak, – zaošíval sa Bohumír. – Nenašiel som tú pravú.

– Cha.

– Čo cha?

– Nič, – povedala Dita a pomyslela si, že keby bol Bohumír malomestský homosexuál, čo s tým nikdy nemôže vyjsť na svetlo božie, ak sa nechce znemožniť, tak by to celkom sedelo so všetkým, čo zatiaľ predviedol.

– Inak ale viete, čo vám poviem? – znovu sa ozval Bohumír, akoby sa nedokázal zmieriť s prehrou v súťaži o najzábavnejšieho spolujazdca. – Že je úplne jedno, či je kraj čistokrvný alebo zbastardený, stále funguje.

– Ako funguje?

– Je sexy.

– Verím. Keby nebol, tak nás nie je toľko.

– Akože Slovákov?

– Slovákov.

Na chvíľu sa Bohumírov duševný pochod pribrzdil a potom sa vyjadril:

– Veľa nás nie je.

– Kopa Slovákov nenasila kroje, – oznámila mu Dita.